

Arrest

nr. 309 130 van 1 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2024, datum waarop de huidige zaak op tegensprekelijke wijze wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 22 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEKERF *loco* advocaat M. LYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 5 oktober 2019 en verzoekt op 8 oktober 2019, als niet-begeleide minderjarig vreemdeling, om internationale bescherming. Op 16 april 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waartegen verzoeker beroep instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Omwille van de gewijzigde situatie in Afghanistan trekt de commissaris-generaal deze beslissing in. De Raad verwerpt bij arrest nr. 261 911 van 8 oktober 2021 bijgevolg het beroep. Op 25 juli 2022 neemt de commissaris-generaal opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 26 juli 2022 aangetekend naar verzoeker wordt verstuurd, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtou origine te zijn. U bent een moslim van de soenitische stekking. U bent op 31 oktober 2003 geboren in Amadkhan Miagan, een subdorp van het dorp Qaghi, gelegen in het district Khogyani van de Afghaanse provincie Nangarhar.

Uw vader heeft een universitair diploma en werkte als administratief medewerker onder een rechter rond gronden eigendomsconflicten. Tot twee of twee en een half jaar voor uw vertrek uit Afghanistan werkte uw vader in Jalalabad. Hierna werd hij overgeplaatst naar Khogyani. Naast zijn werk voor de rechter opende uw vader ook een winkel in Kaga Bazaar samen met zijn vriend K. U werkte in deze winkel.

Tijdens de ramadan van 2019 was er een explosie in het districtscentrum van Khogyani waarna er gevechten ontstonden in uw district. U besloot na deze gevechten niet naar uw eigen huis te gaan, maar naar dat van K. in het dorp Nora. Uw vader was tijdens de gevechten aan het werk in het districtscentrum en raakte gewond. Hij werd overgebracht naar het ziekenhuis en hier werden foto's van hem genomen die in de handen van de taliban terecht kwamen. Vervolgens kreeg uw moeder een dreigbrief van de taliban waarin u en uw vader beschuldigd werden van spionage. U kreeg telefoon van uw moeder met de boodschap dat u niet naar huis mocht komen. U besloot daarom te vluchten uit Khogyani district. U verliet Khogyani district twee of drie dagen nadat de gevechten begonnen en u reisde naar België waar u op 8 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Nadat uw vader ontslagen werd uit het ziekenhuis reisde hij naar Jalalabad. Volgens K., die nog contact met hem heeft, stelt uw vader het goed. U heeft echter zelf geen contact met uw vader gehad.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw tazkara, het universitair diploma van uw vader, de verklaring van de dorpsoudsten en een dreigbrief van de taliban. U legt tevens een kopie van de tazkara van uw vader neer.

Op 16 april 2021 werd u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend. Het CGVS kon immers vaststellen dat u essentiële informatie achterhield betreffende het beroep en de verblijfplaats van uw vader. Voorst slaagde u er niet in het CGVS te overtuigen van de vervolging die u en uw familie gekend zouden hebben door de taliban. U tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Omwille van de gewijzigde situatie in Afghanistan trok het CGVS haar beslissing van 16 april 2021 in op 14 september 2021. In het kader van uw verzoekschrift voegde u de volgende documenten neer: een foto van uw vader in Khogyani, een arbeidskaart van uw vader, een brief van de dorpschoude uit uw herkomstregio met kopieën van de tazkara's van deze dorpschoude.

Op 6 mei 2022 werd u voor een tweede keer gehoord door het CGVS. Hier gaf u aan dat uw vader na de machtsvername door de taliban geen werk meer had in de stad. Hij kwam daarom terug naar het dorp waar hij meegenomen werd door de taliban. K. heeft zijn winkel moeten sluiten omdat hij ervan beschuldigd werd uw familie te hebben geholpen. Sinds de machtsvername heeft u enkel K. kunnen bereiken. Met uw familie heeft u geen contact meer gehad.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige voor een geruim deel van de procedure, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Het CGVS kon immers vaststellen dat u essentiële informatie achterhoudt betreffende het beroep en de verblijfplaats van uw vader. Voorst slaagde u er niet in het CGVS te overtuigen van de vervolging die u en uw familie gekend zouden hebben door de taliban.

Zo kon het CGVS **vooreerst** vaststellen dat u bewust informatie achterhoudt betreffende uw **contact met uw vader**. Zo bleef u gedurende uw twee persoonlijke onderhouds bij het CGVS vasthouden aan uw bewering dat u sinds de aanslag op uw vader geen contact meer met hem zou gehad hebben (CGVS 11/12/2020, p.15; CGVS 6/5/2022, p.4). Deze bewering lijkt evenwel niet te stroken met uw andere verklaringen en de documenten die u neerlegt. Het is namelijk bijzonder vreemd dat u er wel in slaagde om contact te houden met K. en K. contact kon houden met uw vader, maar dat u er desondanks zelf nooit in geslaagd bent om zelf in contact te komen met uw vader (CGVS 11/12/2020, p.15; CGVS 6/5/2022, p.5-6). U werd hier herhaaldelijk mee geconfronteerd gedurende uw twee interviews, maar slaagde er niet in om hier een aannemelijke verklaring voor te bieden. Zo werd u bij uw eerste persoonlijk onderhoud gevraagd waarom u niet de contactgegevens van uw vader gevraagd had bij K., waarna u simpelweg aangaf dat u dit nooit gedaan heeft (CGVS 11/12/2020, p.15). Dat u er zelfs niet aan gedacht heeft een dergelijk simpele handeling te stellen, tart hierbij dan ook alle verbeelding. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud gaf u dan weer aan dat u wel heeft getracht om telefonisch contact op te nemen met uw vader, maar dat hij niet opnam (CGVS 6/5/2022, p.5). Aangezien uw vader wel nog contact had met K. werd u nogmaals gevraagd waarom K. u niet in contact kon brengen met uw vader. U gaf hierbij aan dat K. zijn winkel niet kon achterlaten (CGVS 6/5/2022, p.5). Deze verklaring kan allesbehalve volstaan als reden waarom u geen contact zou kunnen leggen met uw vader. Een fysieke ontmoeting tussen K. en uw vader zou immers niet noodzakelijk zijn om u en uw vader met elkaar in contact te brengen. Hij zou simpelweg een uur van afspraak moeten vastleggen en u de juiste contactgegevens moeten bezorgen, hetgeen gezien de omstandigheden zeker mogelijk moet zijn geweest. U slaagde er zo niet in om aannemelijk te maken dat u niet in staat was of bent om contact op te nemen met uw vader. Van iemand die zijn land heeft moeten ontvluchten omwille van zijn vader, die u overigens gewond moest achterlaten, kan evenwel verwacht worden dat die alles in het werk zou gesteld hebben om zich naar zijn vader te informeren, in casu quod non. Dat u geen enkele keer zou gepoogd hebben contact met hem op te nemen voor uw eerste persoonlijk onderhoud en slechts een poging ondernam voor uw tweede persoonlijk onderhoud kan hierbij alles behalve overtuigen. U werd uitgebreid geconfronteerd met deze vaststellingen, maar u kwam niet verder dan de herhaling dat u de contactgegevens van uw vader niet heeft (CGVS 11/12/2020, p.19).

Naast de vaststelling dat u geen terdege verklaring heeft waarom u geen contact kon opnemen met uw vader, zijn er verschillende aanwijzingen die doen vermoeden dat u weldegelijk contact heeft gehad met uw vader. U slaagde er namelijk tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud en tijdens uw beroepsprocedure in om verschillende documenten van uw vader neer te leggen, maar u slaagt er niet om op een overtuigende wijze te verklaren hoe u deze documenten bekwam. U slaagde er namelijk in om bij uw eerste persoonlijk onderhoud de tazkara van uw vader neer te leggen, evenals zijn universitair diploma. Tijdens uw beroepsprocedure voegde u hier nog een foto van uw vader toe voor de boog van politiecommissariaat van het district Khogyani, de arbeidskaart van uw vader en een brief ondertekend door uw vader en verschillende dorpschoude. Dat u in staat bent om deze documenten neer te leggen wijst toch op een duidelijke bereidwilligheid van uw vader om u te helpen bij uw verzoek om internationale bescherming. U liet het hierbij na een verklaring te bieden voor de wijze waarop u deze documenten bekwam zonder dat u contact had met uw vader. Bij uw eerste persoonlijk onderhoud liet u nog uitschijnen dat K. fysiek contact had met uw vader waardoor u een verklaring bood voor de documentenoverdracht, maar bij uw tweede persoonlijk onderhoud gaf u plots aan dat K. geen fysiek contact had met uw vader (CGVS 6/5/2022, p.5). Wanneer u geconfronteerd werd met de vaststelling dat u er wel in slaagde een kaart van uw vader neer te leggen ondanks dat er geen fysiek contact was tussen uw vader en K., gaf u plots aan dat K. toevallig een foto van deze kaart op zijn gsm had staan (CGVS 6/5/2022, p.5). Hierbij is het evenwel bijzonder opvallend dat K. een foto zou bezitten van een werkdocument van uw vader. U laat het hierbij na om hiervoor een verklaring te bieden (CGVS 6/5/2022, p.5). Deze verklaring verklaart bovendien niet hoe u aan de foto van uw vader in Khogyani komt en aan de brief die uw vader ondertekende. Gezien voorgaande vaststellingen, rijst dan ook het vermoeden dat uw vader diegene is die u de documenten heeft bezorgd en er dus weldegelijk contact is tussen u en uw vader of dat u deze documenten op frauduleuze wijze bent gekomen. Wat er ook van zij, u verbergt duidelijk informatie over uw vader en uw contact met uw vader.

U werd doorheen uw eerste en tweede persoonlijke onderhoud uitgebreid geconfronteerd met uw ongeloofwaardige verklaringen over uw vader en uw contacten met hem, u kreeg tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud de tijd om de zaken met uw voogd en advocaat te bespreken met de hulp van de tolk,

u verkreeg een weigeringsbeslissing en had nadien ook geruim de kans om de inhoud ervan te bespreken met uw voogd en advocaat, maar u liet het desondanks na zicht te bieden op het contact dat u met u vader zou hebben (CGVS 11/12/2020, p.19-22; CGVS 6/5/2022, p.5-7).

U bent er **ten tweede** niet in geslaagd om het CGVS te overtuigen van het **profiel van uw vader**. Zo slaagt u er niet in om **het profiel aan de hand van overtuigende documenten te staven**. Het enige document dat u neerlegt dat enigszins verband houdt met de werkelijke functie van uw vader is zijn arbeidskaart. Dit document blijkt evenwel slechts een kopie te zijn die eenvoudig te manipuleren valt met het nodige knip-en plakwerk. U legt daarnaast geen bewijs neer dat de persoon op deze arbeidskaart ook werkelijk uw vader is. U legt dan wel een tazkara van uw vader neer ten tijde van uw eerste persoonlijk onderhoud, maar deze bleek een zwartwit, en dus eenvoudig te manipuleren, kopie te zijn met bijzonder lage bewijswaarde. Bovendien bevat deze tazkara nog een foto van een kind. Van iemand die een carrière maakte binnen de Afghaanse administratieve diensten zou nochtans verwacht worden dat die een geactualiseerde tazkara zou aanmaken, in casu quod non. Wat er ook van zij, op basis van de foto op deze tazkara kan geenszins worden bevestigd dat het om dezelfde persoon gaat als de persoon die te zien is op de arbeidskaart. De foto die u neerlegt waarop uw vader te zien zou zijn, kan hierbij ook geen bewijs vormen. Op deze foto is het gezicht nauwelijks te identificeren. Bovendien kan deze persoon eender wie zijn en laat u opnieuw na aan te tonen dat u een familiale band heeft met deze persoon. Een foto van u met uw vader heeft u daarenboven ook niet (CGVS 6/5/2022, p.7). De info die deze arbeidskaart bevat is overigens in strijd met uw verklaringen. Op deze kaart staat immers vermeld dat uw vader administratief medewerker was voor het hooggerechtshof van Afghanistan. De kaart is hierbij uitgegeven op 6 augustus 2017. Uit deze kaart valt dus geenszins af te leiden dat uw vader werkzaam als directeur voor een rechtbank in Khogyani zoals u beweert. In tegendeel, het hooggerechtshof bevond zich namelijk in Kabul, een plaats die u nooit heeft vermeld als verblijfplaats van uw vader. Het universitaire diploma van uw vader kan evenmin bewijs vormen van het profiel van uw vader, noch van uw band met deze persoon. Uit dit document valt immers wederom geen familieband af te leiden tussen u en de eigenaar van dit document. Bovendien bewijst het document hoogstens dat uw vader gestudeerd heeft, maar zegt het niets over de professionele activiteiten van uw vader. U legt tot slot nog een brief neer van verschillende dorpschoufden uit uw herkomstregio die opgesteld werd door uw vader. Een dergelijke brief kan evenmin bewijs vormen van het profiel van uw vader. Een dergelijk document is niet alleen eenvoudig zelf te fabriceren, het kan ook op eenvoudige wijze op frauduleuze wijze worden bekomen gezien de wijdverbreide corruptie in Afghanistan. Het bijzonder gesolliciteerde karakter van deze brief waarbij uw relaas simpelweg herhaalt wordt, zonder hier enig objectief bewijs aan toe te voegen, relativeert de bewijswaarde van deze brief nog meer. Bovendien kan niet worden besloten dat de persoon die deze brief ondertekende uw vader was. Er staat namelijk enkel de naam Khalid, hetgeen een veel voorkomende naam is, en dus niet ontegensprekelijk uw vader kan zijn. U legt dan ook geen enkel overtuigend bewijsstuk neer die het profiel van uw vader kan onderbouwen. U werd er nochtans herhaaldelijk op gewezen dat er weinig geloof gehecht werd aan de verklaringen betreffende de professionele activiteiten van uw vader en hierbij werd u verschillende keren gewezen op het belang van documenten (CGVS 11/12/2020, p.17, 19, 21; CGVS 6/5/2022, p.6, 7).

Zelfs in de hypothese dat uw vader ooit administratief bediende was bij de rechtbank, laat u het bovendien na om het CGVS ervan te overtuigen dat **uw vader ooit overgeplaatst werd naar Khogyani district en hier werkzaam was**. Uw kennis over het beroep van uw vader is immers danig beperkt dat er niet kan worden aangenomen dat hij ooit in uw district werkzaam was. U geeft namelijk aan dat uw vader gedurende twee of twee en een half jaar werkzaam was in het districtscentrum van Khogyani (CGVS 11/12/2020, p.7). Hij kwam hierbij dan wel slechts om de anderhalve maand naar uw huis, maar u werkte eveneens in de winkel van uw vader in datzelfde districtscentrum (CGVS 11/12/2020, p.7, 21). U werkte hier daarenboven samen met een heel goede vriend van uw vader (CGVS 11/12/2020, p.7). Indien uw vader werkelijk werd overgeplaatst naar het districtscentrum van Khogyani, kan van u toch enige kennis over zijn functie verwacht worden, in casu quod non. Zo kon u geen concrete naam geven van de functie van uw vader (CGVS 11/12/2020, p.14). U beperkte zich hierbij tot de vage beschrijving dat uw vader onder een rechter werkte en ruzies tussen mensen over de velden moest oplossen (CGVS 11/12/2020, p.14). De naam van de rechter waarvoor uw vader werkte kon u niet geven (CGVS 11/12/2020, p.14). Ook over de reactie van mensen op het beroep van uw vader kon u nauwelijks vertellen. U gevraagd of uw vader ooit problemen kende omwille van zijn beroep, buiten de aanslag, gaf u aan hier geen idee van te hebben (CGVS 11/12/2020, p.14). Uw vader zou volgens u echter in zijn eigen district verantwoordelijk geweest zijn voor de conflictbemiddeling over gronden. In de Afghaanse context is een dergelijke functie bijzonder delicaat. Dat u niet spontaan kan vertellen over problemen tussen uw vader en de mensen uit het district wijst er dan ook op dat uw vader niet bijzonder actief was in Khogyani district (CGVS 11/12/2020, p.14). Hiermee geconfronteerd kwam u niet verder dan de algemene vermelding dat mensen wel eens kwaad werden (CGVS 11/12/2020, p.15). U had daarnaast geen enkel idee waarom uw vader overgeplaatst werd van Jalalabad naar Khogyani district (CGVS 11/12/2020, p.14). Dat u wel info kan geven over de conflictbemiddeling in de malik said agha markt weegt niet op tegen uw gebrekkige kennis over uw vader. Dit is immers een danig gekend incident in Khogyani district dat louter de vermelding ervan kan bewijzen dat uw vader hier ook werkelijk bij betrokken was (CGVS 11/12/2020,

p.15). Hoewel het gezien uw jeugdige leeftijd mogelijk is dat u geen grondige kennis heeft van het beroep van uw vader, wenst het CGVS er toch op te wijzen dat u 16 jaar oud was ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan. Indien u werkelijk van uw 13 of 14-jarige leeftijd tot 16-jarige leeftijd samenleefde met uw vader en samenwerkte met zijn vriend, kan toch enige kennis over het beroep van uw vader verwacht worden. Ook nadat u een weigeringsbeslissing ontving en u nog in contact stond met uw moeder en K., liet u het na om zich verder te informeren naar de functie van uw vader (CGVS 6/5/2022, p.7). Dat u niet eens heeft getracht om meer inzicht te bekomen over de activiteiten van uw vader die geleid hebben tot uw vlucht uit Afghanistan kan allesbehalve overtuigen en wijst op een bijzonder grote desinteresse in uw asielrelaas. Hierdoor wordt nogmaals de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnd. U maakt zo niet aannemelijk dat uw vader ooit werkzaam was voor een rechtbank in Khogyani.

Ten derde kon u het CGVS er niet van overtuigen dat uw vader gewond raakte in de aanval op het districtscentrum van Khogyani, de bedreigingen die u en uw vader nadien kregen en de ontvoering van uw vader. Hierbij dient uitgegaan worden van de reeds ongeloofwaardig bevonden hypothese dat uw vader alsnog werkzaam was voor een rechtbank in Khogyani. Wat betreft de aanslag op uw vader in Khogyani kon u immers nauwelijks informatie geven. Zo slaagde u er vooreerst niet in om te verklaren welke verwondingen uw vader opliep. U verklaarde namelijk slechts dat hij gewond was aan zijn benen en zijn hele lichaam en dat u verder niets wist (CGVS 11/12/2020, p.18). U had verder geen idee of hij voldoende behandeling kon krijgen in het ziekenhuis van Khogyani (CGVS 11/12/2020, p.18). Ook over de gezondheidstoestand van uw vader wist geen details, buiten dat die "goed" was (CGVS 11/12/2020, p.15). Van iemand wiens vader zodanig zwaar verwond raakte dat hij naar het ziekenhuis moest gebracht worden en moest verhuizen naar Jalalabad, kan op zijn minst enige interesse in de gezondheidstoestand van zijn vader verwacht worden. Dat u buiten een vraag aan de vriend van uw vader geen enkele andere poging heeft gedaan om u te informeren naar uw vader ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook in ernstige mate.

Bovendien is het bijzonder vreemd dat u en uw vader slechts in het vizier kwamen van de taliban na deze aanslag. U geeft namelijk aan dat uw vader bij uw weten nooit vervolgd werd omwille van zijn functie voor de aanslag in het districtscentrum van Khogyani (CGVS 11/12/2020, p.14). Ook van de aanslag zelf geeft u aan dat u niet weet of de aanslag op hem bedoeld was, of dat uw vader pech had (CGVS 11/12/2020, p.18). Volgens u zou de taliban na de aanslag een foto van uw vader hebben verkregen waardoor ze met zekerheid wisten dat uw vader voor de overheid werkte (CGVS 11/12/2020, p.14, 21). Uw bewering dat de taliban wachtte met het viseren van u en uw familie tot ze voldoende bewijs hadden houdt hierbij geen steek. Een man met een dergelijk profiel als dat van uw vader, die betrokken was bij meerdere dossiers met verschillende inwoners van Khogyani, moet namelijk al lang identificeerbaar zijn geweest door de taliban (CGVS 11/12/2020, p.18). Bovendien is het onduidelijk hoe een foto van uw vader in het ziekenhuis na een aanslag en gevechten in Khogyani district waar ook burgerslachtoffers vielen een sluitend bewijs zou hebben gevormd voor de taliban. Aangezien u het CGVS er niet van heeft kunnen overtuigen dat uw vader in Khogyani werkte, dat hij daar gewond raakte en dat de taliban de ware identiteit zo te weten kwam, maakt u eveneens niet aannemelijk dat de taliban u gevisieerd zouden hebben. U legt hierover overigens tegenstrijdige verklaringen af. Zo gaf u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud duidelijk aan dat uw laatste verblijfplaats in uw district uw eigen huis, was (CGVS 11/12/2020, p.5). U gaf hierbij ook aan dat u soms wel eens in het huis van de vriend van uw vader verbleef, maar u gaf dit duidelijk niet als uw laatste verblijfplaats aan (CGVS 11/12/2020, p.5). Wanneer u uw asielrelaas uiteenzette gaf u plots aan dat u nadat de gevechten begon bij de vriend van uw vader verbleef en van daar het land heeft verlaten (CGVS 11/12/2020, p.14). Dat u over een dergelijk essentieel element danig tegenstrijdige verklaringen aflegt wijst nogmaals op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. U werd herhaaldelijk geconfronteerd met de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, maar u liet het desondanks na hier een verklaring voor te geven (CGVS 11/12/2020, p.19-20). Wat betreft de dreigbrief die u neerlegt dient te worden opgemerkt dat een document slechts bewijswaarde heeft indien die een geloofwaardig relaas ondersteunt, in casu quod non. Bovendien blijkt het door u neergelegde document eenvoudig na te maken. Wat betreft de verklaring van de dorpsoudsten geeft u aan dat deze slechts uw identiteit en herkomst bevestigt, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken (CGVS 11/12/2020, p.17). Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd werd aan uw administratief dossier dat corruptie wijdverbreid is in Afghanistan. Hierdoor is de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief. Een dergelijk document vormt dus onvoldoende bewijs om de ongeloofwaardigheid van uw relaas alsnog recht te zetten.

Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende het profiel van uw vader en de vervolging die hij hierdoor zou hebben gekend, is er geen reden waarom de taliban uw vader plotseling zou ontvoeren na de machtsovername van de taliban. Hierbij is het bovendien opmerkelijk dat u dit incident pas meedeelde aan het CGVS bij uw tweede persoonlijk onderhoud. Men zou namelijk kunnen verwachten dat u het CGVS op de hoogte zou brengen van een dergelijk grote gebeurtenis die betrekking heeft tot uw asielrelaas. U wachtte evenwel tot uw tweede persoonlijk onderhoud en dus ongeveer zeven maanden na de ontvoering

van uw vader om het CGVS in te lichten van dit incident. De ontvoering van uw vader komt dan ook eerder gesolliciteerd over.

Zelfs in de ruime hypothese dat uw vader alsnog vervolgd werd omwille van werkzaamheden voor een rechtbank, laat u het na om aan te tonen waarom u hiervoor vervolging zou dienen te vrezen door de taliban. De persoon die de taliban viseerde is immers reeds gestraft, waarom de taliban u ook nog zou willen straffen is hierbij geheel onduidelijk. U gevraagd hier een verklaring voor te bieden, kwam u niet verder dan de bewering dat de taliban u als spion beschouwt (CGVS 6/5/2022, p.7). U laat hierbij evenwel na op enige wijze aan te tonen dat u als spion zou beschouwd worden door de taliban.

U bent er dan ook niet in geslaagd om de problemen die u en uw vader hadden met de taliban omwille van het vermeende profiel van uw vader aannemelijk te maken.

U geeft voorts nog aan dat u omwille van uw verblijf in België **verwesterd** bent en hierdoor problemen zal kennen bij terugkeer naar Afghanistan. In België worden namelijk uw vrijheid en rechten gerespecteerd. U mag kiezen welke kleren u draagt, u mag omgaan met wie u wilt, ook meisjes, en u mag alcohol drinken (CGVS 6/5/2022, p.8). Al deze zaken zouden niet meer mogelijk zijn bij een terugkeer naar Afghanistan. In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont immers op geen enkele manier aan dat dragen van bepaalde kledij, alcohol drinken en omgaan met de personen die u wilt, deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Evenmin toont u met uw betoog aan dat uw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat u bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de taliban of andere gewapende groeperingen.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u op basis van uw asielmotieven noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere

indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiietische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiietische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat

ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khogyani. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en

geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De **documenten** die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie eveneens niet ombuigen. Uw tazkara bewijst immers slechts uw identiteit en herkomst die niet betwijfeld wordt. De tazkara van uw vader, de dreigbrief, de verklaring van de dorpsoudsten, het diploma van uw vader, de foto van uw vader in Khogyani, een arbeidskaart van uw vader, de brief van de dorpschoufden uit uw herkomstregio met kopieën van de tazkara's van deze dorpschoufden werden immers reeds besproken.

Wat betreft de opmerking van uw advocaat in het verzoekschrift dat de eerdere appreciatie gebaseerd is op onvolledige informatie daar de notities van het persoonlijk onderhoud enkele pagina's bevat waar enkel vragen in staan en geen antwoorden, dient te worden opgemerkt dat deze besluitrekking ongefundeerd is. De notities van het persoonlijk onderhoud bevatten inderdaad enkele pagina's met vragen zonder antwoord. Deze vragen hebben evenwel betrekking over scholing en herkomst betreffen de voorbereiding die niet volledig verwijderd werd. Deze vragen werden ofwel op een ander moment tijdens het persoonlijk onderhoud gesteld of niet gesteld. Het is in geen geval zo dat er antwoorden van verzoeker verwijderd werden. Bovendien werd de notities van het persoonlijk onderhoud aan u en uw advocaat bezorgd op 16 december 2020. U kreeg dus geruim de tijd om deze opmerking reeds eerder aan te geven. Dat u dit niet deed, wijst er op dat u geen kwade wil, noch negatieve impact op de appreciatie van het CGVS, zag in deze fout.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens werpt hij een beoordelingsfout op.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op *“het gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie aangaande de huidige situatie in Afghanistan”*. Hij wijst erop dat de UNHCR *Guidance Note* van februari 2022 nog steeds actueel en ongewijzigd is. Een rapport van NANSSEN *“NANSSEN NOTE 2 – 22 Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers”* van 16 juni 2022 concludeert dat een analyse van de meest recente richtlijnen van het UNHCR en EUAA laat zien dat er meer gewicht moet worden toegekend aan de UNHCR-richtlijnen nu de richtlijnen van EUAA op beperkte, onvolledige en inmiddels verouderde informatie zijn gebaseerd. Nu de meest recente EUAA *Country Guidance* van april 2022 slechts landeninformatie bevat die betrekking heeft op gebeurtenissen die voor 8 december 2021 plaatsvonden, kan er moeilijk sprake zijn van relevante en geactualiseerde informatie. Verzoeker verwijst naar verschillende rapporten en naar arrest nr. 270 813 van de Raad waarmee hij wil aantonen dat het omwille van een gebrek aan voldoende informatie momenteel niet mogelijk is om met de vereiste mate van zekerheid te kunnen vaststellen dat een Afghaanse asielzoeker geen internationale bescherming zou behoeven.

Vervolgens gaat verzoeker in een tweede onderdeel in op zijn vluchtrelaas. Hij voert aan dat hij volhardt in zijn verklaringen over zijn vluchtrelaas en de vervolgingsvrees waarvoor hij zijn land van herkomst heeft ontvlucht. Hij meent dat de beoordeling van zijn verklaringen op te subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, zonder dat voldoende rekening is gehouden met een aantal elementen, waaronder zijn jeugdige leeftijd op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek, op het moment van zijn vertrek zelf, op het moment van zijn aankomst in België en zijn persoonlijk onderhoud. Verzoeker werpt op dat hij als vijftienjarige uit Afghanistan gevlucht is, waardoor het daarnaast niet geheel abnormaal is dat hij van een aantal elementen slechts een beperkte kennis heeft. De verwerende partij heeft hier, aldus verzoeker, allerminst rekening mee gehouden, noch met zijn culturele achtergrond en zijn traject van meerdere maanden, als persoonlijke omstandigheden. Hij verwijst naar de tussenkomst van zijn advocaat tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) waarbij deze wijst op zijn (zeer) jonge leeftijd, en waarmee rekening moet worden gehouden bij de verwachtingen omtrent de kennis van verzoeker over het werk van zijn vader en de mogelijkheid om dit te staven en opwerpt dat verzoeker het voordeel van de twijfel toegekend moet worden. Nog volgens verzoeker dient de (geloofwaardigheids-)beoordeling van de verwerende partij sterk genuanceerd te worden in het licht van zijn verklaringen, de algemene en specifieke socio-culturele Afghaanse context en uiteraard ook zijn leeftijd. De verwerende partij, nog steeds volgens verzoeker, heeft de lat te hoog gelegd en verwachtingen gecreëerd met betrekking tot de bewijslast, waaraan verzoeker omwille van zijn specifiek profiel en zijn jonge leeftijd niet kan voldoen en waardoor er geen onderzoek conform artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet werd gevoerd.

In een derde onderdeel gaat verzoeker in op *“het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering”*. Hij werpt op dat hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal ook een vrees opwierp omwille van zijn jarenlange verblijf buiten Afghanistan, in een door de Taliban als ongelovig beschouwd land. Meer concreet gaf hij aan verwesterd te zijn en dat hij als gevolg daarvan problemen vreest. Zijn advocaat wees er op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud eveneens op dat zelfs het loutere verblijf van verzoeker in België aanleiding kan geven tot vervolging of ernstige schade en wees verder op de jonge leeftijd van verzoeker en de duur van zijn verblijf buiten Afghanistan, de gewijzigde levensstijl en aangepaste gewoontes. Volgens verzoeker blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing inzake de verwestering de uitsluitend eenzijdige en enge benadering van de reële, effectieve verwestering die een fysieke uitingsvorm heeft en die zich weerspiegelt in een verandering van de identiteit of de morele integriteit. De verwerende partij houdt hierbij luidens het verzoekschrift geenszins rekening met een eventueel gewijzigd denk- of maatschappijbeeld en gevoel of veranderde en verschillende ideeën, opvattingen etc. die verzoeker door zijn verblijf heeft opgedaan en zij houdt, nog belangrijker, op geen enkele manier rekening met een ‘gepercipieerde’ verwestering ingevolge het langdurig verblijf in België. Verder stelt verzoeker vast dat in het tweede persoonlijk onderhoud, gehouden nadat de eerste dubbele weigeringsbeslissing werd ingetrokken, betrekkelijk weinig echt concrete bijkomende vragen werden gesteld over de (gepercipieerde) verwestering. Verzoeker is van oordeel dat er

wel degelijk sprake is van een (toegeschreven) vorm van 'verwestering', gelet op zijn jarenlange verblijf buiten Afghanistan, zijn verblijf in België maar ook zijn gedrag hier en dat de verwerende partij zich baseert op een gebrekkig onderzoek naar de individuele en persoonlijke omstandigheden en van de – weliswaar beperkte – beschikbare informatie over de huidige situatie en waarbij zij oudere informatie, waaruit niettemin conclusies getrokken kunnen worden, zelfs volledig buiten beschouwing laat. Vervolgens verschaft verzoeker een theoretische uiteenzetting omtrent het begrip 'verwestering' en duidt hij (nogmaals) op een aantal risicobepalende objectieve elementen in zijn hoofde. Zo is hij op amper vijftienjarige leeftijd vertrokken uit Afghanistan in mei/juni 2020, verblijft hij sindsdien meer dan drie jaar buiten Afghanistan en bijna drie jaar onafgebroken in België en wijst hij op zijn zichtbaarheid omwille van een bepaalde mate van inburgering, integratie, participatie, ontwikkeling en aanpassing aan de lokale, regionale westerse normen, gebruiken en gewoontes o.a. op cultureel, economisch, educatief, sociaal en taalkundig niveau en op zijn afkomst uit een conservatief, ruraal gebied in de provincie Nangarhar. Verzoeker behandelt voorts het risico voor personen die als verwesterd worden beschouwd en meent dat hij een vervolging vreest op grond van een toegeschreven politieke overtuiging en religie als omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep, als gevolg van een toegeschreven, gepercipieerde dan wel daadwerkelijke mate van verwestering. Verzoeker gaat vervolgens uitgebreid in op het risico dat hij loopt omwille van een toegeschreven verwestering als gevolg van zijn verblijf in en terugkeer uit Europa. Verder meent verzoeker dat terugkerende Afghanen niet enkel het doelwit van de taliban zijn, maar eveneens van hun familie en de Afghaanse bevolking. Ze kunnen ervan beschuldigd worden ongelovig te zijn, waardoor ze gestigmatiseerd en gediscrimineerd worden, maar ook het slachtoffer worden van fysiek geweld met soms dodelijke gevolgen. Het stigma dat met een terugkeer gepaard gaat, lijkt in de huidige omstandigheden des te pertinent, aldus verzoeker, nu ervan uitgegaan kan worden dat de door de taliban volledig gecontroleerde samenleving nog sterker op traditionele levens- en zienwijzen is teruggeplooid. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij Afghanistan heeft verlaten zonder een Afghaans paspoort en dat, indien hij nu zou terugreizen, dit ofwel met een Afghaans paspoort zou zijn, afgeleverd door de ambassade in Brussel of met een "*laissez-passer*", wat volgens hem hoe dan ook zijn verblijf in het Westen zal verraden. Hetzelfde geldt volgens verzoeker voor het reizen met een vliegtuig, of voor het reizen over land waarbij hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren. Hij voegt hieraan toe dat de taliban een strenge controle uitvoeren op *smartphones* van Afghanen waarbij persoonlijke foto's en video's, contacten en sociale media-accounts gecontroleerd worden. Verzoeker verwijst doorheen zijn betoog naar rapporten en landeninformatie en naar rechtspraak van de Raad.

In een vierde onderdeel gaat verzoeker in op de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en op de toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst in dit verband opnieuw naar arrest nr. 270 813 van de Raad dat stelt dat verder dient te worden onderzocht of deze situatie wordt veroorzaakt door een actor of het gevolg is van andere factoren. Verzoeker meent voldoende informatie te kunnen bijbrengen waaruit blijkt dat de huidige situatie overwegend veroorzaakt wordt door gedragingen van de taliban als actor en dat deze aan de drempel van artikel 3 van het EVRM voldoet waardoor hij, net zoals de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, in een situatie van extreme armoede dreigt te belanden waarbij hij niet meer in staat zal zijn om in zijn meest elementaire levensbehoefte te voorzien, zoals voedsel en hygiëne.

In een vijfde en laatste onderdeel betreffende de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan gaat verzoeker opnieuw in op het gebrek aan een grondige, betrouwbare en zorgvuldige beoordeling van de situatie door de verwerende partij, wijst hij op de conclusie van de Raad in diens arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 en op zijn afkomst uit de provincie Nangarhar.

2.1.2. Verzoeker vraagt de Raad in hoofdorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het commissariaat-generaal.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie waarvan hij consulteerbare weblinks toevoegt, geen stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Op 7 mei 2024 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een eerste aanvullende nota neer, met daarbij gevoegd werkattesten, foto's van verzoeker met zijn vader in Afghanistan en foto's betreffende zijn integratie in België.

2.2.3. Op 7 mei 2024 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een eerste aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023.
- COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023.

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een tweede aanvullende nota neer, die de correcte versie is van de eerder op 7 mei 2024 neergelegde aanvullende nota.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, onder meer voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Landeninformatie

Verzoeker klaagt doorheen zijn verzoekschrift een gebrek aan gedetailleerde, betrouwbare en objectieve informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de UNHCR “*Guidance note*” van februari 2022 waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen.

De Raad wijst er vooreerst op dat de verwerende partij bij aanvullende nota van 7 mei 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld heeft. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

Dat uit een intervisie van NANSSEN zou blijken dat meer gewicht moet worden toegekend aan de richtlijnen van het UNHCR dan aan deze van EUAA nu deze laatste op beperkte en inmiddels verouderde informatie gebaseerd zijn, zoals verzoeker aanvoert in voorliggend verzoekschrift, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van het UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: “*Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.*” Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van het UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen, zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Er dient *in casu* te worden vastgesteld dat het rechtsplegingsdossier een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten en informatie bevat, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban, die hem en zijn vader, die als administratief medewerker onder een rechter rond grond- en

eigendomsconflicten werkte, verdachten van spionage. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker het door hem geschetste asielaanvraag niet aannemelijk heeft gemaakt en dat er dus geen geloof gehecht kan worden aan zijn verklaringen over de vermeende gebeurtenissen. De commissaris-generaal beargumenteert dit in de bestreden beslissing als volgt:

“Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Het CGVS kon immers vaststellen dat u essentiële informatie achterhoudt betreffende het beroep en de verblijfplaats van uw vader. Voorst slaagde u er niet in het CGVS te overtuigen van de vervolging die u en uw familie gekend zouden hebben door de taliban.

Zo kon het CGVS vooreerst vaststellen dat u bewust informatie achterhoudt betreffende uw contact met uw vader. Zo bleef u gedurende uw twee persoonlijke onderhouds bij het CGVS vasthouden aan uw bewering dat u sinds de aanslag op uw vader geen contact meer met hem zou gehad hebben (CGVS 11/12/2020, p.15; CGVS 6/5/2022, p.4). Deze bewering lijkt evenwel niet te stroken met uw andere verklaringen en de documenten die u neerlegt. Het is namelijk bijzonder vreemd dat u er wel in slaagde om contact te houden met K. en K. contact kon houden met uw vader, maar dat u er desondanks zelf nooit in geslaagd bent om zelf in contact te komen met uw vader (CGVS 11/12/2020, p.15; CGVS 6/5/2022, p.5-6). U werd hier herhaaldelijk mee geconfronteerd gedurende uw twee interviews, maar slaagde er niet in om hier een aannemelijke verklaring voor te bieden. Zo werd u bij uw eerste persoonlijk onderhoud gevraagd waarom u niet de contactgegevens van uw vader gevraagd had bij K., waarna u simpelweg aangaf dat u dit nooit gedaan heeft (CGVS 11/12/2020, p.15). Dat u er zelfs niet aan gedacht heeft een dergelijk simpele handeling te stellen, tart hierbij dan ook alle verbeelding. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud gaf u dan weer aan dat u wel heeft getracht om telefonisch contact op te nemen met uw vader, maar dat hij niet opnam (CGVS 6/5/2022, p.5). Aangezien uw vader wel nog contact had met K. werd u nogmaals gevraagd waarom K. u niet in contact kon brengen met uw vader. U gaf hierbij aan dat K. zijn winkel niet kon achterlaten (CGVS 6/5/2022, p.5). Deze verklaring kan allesbehalve volstaan als reden waarom u geen contact zou kunnen leggen met uw vader. Een fysieke ontmoeting tussen K. en uw vader zou immers niet noodzakelijk zijn om u en uw vader met elkaar in contact te brengen. Hij zou simpelweg een uur van afspraak moeten vastleggen en u de juiste contactgegevens moeten bezorgen, hetgeen gezien de omstandigheden zeker mogelijk moet zijn geweest. U slaagde er zo niet in om aannemelijk te maken dat u niet in staat was of bent om contact op te nemen met uw vader. Van iemand die zijn land heeft moeten ontvluchten omwille van zijn vader, die u overigens gewond moest achterlaten, kan evenwel verwacht worden dat die alles in het werk zou gesteld hebben om zich naar zijn vader te informeren, in casu quod non. Dat u geen enkele keer zou gepoogd hebben contact met hem op te nemen voor uw eerste persoonlijk onderhoud en slechts een poging ondernam voor uw tweede persoonlijk onderhoud kan hierbij alles behalve overtuigen. U werd uitgebreid geconfronteerd met deze vaststellingen, maar u kwam niet verder dan de herhaling dat u de contactgegevens van uw vader niet heeft (CGVS 11/12/2020, p.19).

Naast de vaststelling dat u geen terdege verklaring heeft waarom u geen contact kon opnemen met uw vader, zijn er verschillende aanwijzingen die doen vermoeden dat u weldegelijk contact heeft gehad met uw vader. U slaagde er namelijk tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud en tijdens uw beroepsprocedure in om verschillende documenten van uw vader neer te leggen, maar u slaagt er niet om op een overtuigende wijze te verklaren hoe u deze documenten bekwam. U slaagde er namelijk in om bij uw eerste persoonlijk onderhoud de tazkara van uw vader neer te leggen, evenals zijn universitair diploma. Tijdens uw beroepsprocedure voegde u hier nog een foto van uw vader toe voor de boog van politiecommissariaat van het district Khogyani, de arbeidskaart van uw vader en een brief ondertekend door uw vader en verschillende dorpschefs. Dat u in staat bent om deze documenten neer te leggen wijst toch op een duidelijke bereidwilligheid van uw vader om u te helpen bij uw verzoek om internationale bescherming. U liet het hierbij na een verklaring te bieden voor de wijze waarop u deze documenten bekwam zonder dat u contact had met uw vader. Bij uw eerste persoonlijk onderhoud liet u nog uitschijnen dat K. fysiek contact had met uw vader waardoor u een verklaring bood voor de documentenoverdracht, maar bij uw tweede persoonlijk onderhoud gaf u plots aan dat K. geen fysiek contact had met uw vader (CGVS 6/5/2022, p.5). Wanneer u geconfronteerd werd met de vaststelling dat u er wel in slaagde een kaart van uw vader neer te leggen ondanks dat er geen fysiek contact was tussen uw vader en K., gaf u plots aan dat K. toevallig een foto van deze kaart op zijn gsm had staan (CGVS 6/5/2022, p.5). Hierbij is het evenwel bijzonder opvallend dat K. een foto zou bezitten van een werkdocument van uw vader. U laat het hierbij na om hiervoor een verklaring te bieden (CGVS 6/5/2022, p.5). Deze verklaring verklaart bovendien niet hoe u aan de foto van uw vader in Khogyani komt en aan de brief die uw vader ondertekende. Gezien voorgaande vaststellingen,

rijst dan ook het vermoeden dat uw vader diegene is die u de documenten heeft bezorgd en er dus weldegelijk contact is tussen u en uw vader of dat u deze documenten op frauduleuze wijze bent bekomen. Wat er ook van zij, u verbergt duidelijk informatie over uw vader en uw contact met uw vader.

U werd doorheen uw eerste en tweede persoonlijke onderhoud uitgebreid geconfronteerd met uw ongeloofwaardige verklaringen over uw vader en uw contacten met hem, u kreeg tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud de tijd om de zaken met uw voogd en advocaat te bespreken met de hulp van de tolk, u verkreeg een weigeringsbeslissing en had nadien ook geruim de kans om de inhoud ervan te bespreken met uw voogd en advocaat, maar u liet het desondanks na zicht te bieden op het contact dat u met u vader zou hebben (CGVS 11/12/2020, p.19-22; CGVS 6/5/2022, p.5-7).

U bent er ten tweede niet in geslaagd om het CGVS te overtuigen van het profiel van uw vader. Zo slaagt u er niet in om het profiel aan de hand van overtuigende documenten te staven. Het enige document dat u neerlegt dat enigszins verband houdt met de werkelijke functie van uw vader is zijn arbeidskaart. Dit document blijkt evenwel slechts een kopie te zijn die eenvoudig te manipuleren valt met het nodige knip-en-plakwerk. U legt daarnaast geen bewijs neer dat de persoon op deze arbeidskaart ook werkelijk uw vader is. U legt dan wel een tazkara van uw vader neer ten tijde van uw eerste persoonlijk onderhoud, maar deze bleek een zwartwit, en dus eenvoudig te manipuleren, kopie te zijn met bijzonder lage bewijswaarde. Bovendien bevat deze tazkara nog een foto van een kind. Van iemand die een carrière maakte binnen de Afghaanse administratieve diensten zou nochtans verwacht worden dat die een geactualiseerde tazkara zou aanmaken, in casu quod non. Wat er ook van zij, op basis van de foto op deze tazkara kan geenszins worden bevestigd dat het om dezelfde persoon gaat als de persoon die te zien is op de arbeidskaart. De foto die u neerlegt waarop uw vader te zien zou zijn, kan hierbij ook geen bewijs vormen. Op deze foto is het gezicht nauwelijks te identificeren. Bovendien kan deze persoon eender wie zijn en laat u opnieuw na aan te tonen dat u een familiale band heeft met deze persoon. Een foto van u met uw vader heeft u daarenboven ook niet (CGVS 6/5/2022, p.7). De info die deze arbeidskaart bevat is overigens in strijd met uw verklaringen. Op deze kaart staat immers vermeld dat uw vader administratief medewerker was voor het hooggerechtshof van Afghanistan. De kaart is hierbij uitgegeven op 6 augustus 2017. Uit deze kaart valt dus geenszins af te leiden dat uw vader werkzaam als directeur voor een rechtbank in Khogyani zoals u beweert. In tegendeel, het hooggerechtshof bevond zich namelijk in Kabul, een plaats die u nooit heeft vermeld als verblijfplaats van uw vader. Het universitaire diploma van uw vader kan evenmin bewijs vormen van het profiel van uw vader, noch van uw band met deze persoon. Uit dit document valt immers wederom geen familieband af te leiden tussen u en de eigenaar van dit document. Bovendien bewijst het document hoogstens dat uw vader gestudeerd heeft, maar zegt het niets over de professionele activiteiten van uw vader. U legt tot slot nog een brief neer van verschillende dorpshoofden uit uw herkomstregio die opgesteld werd door uw vader. Een dergelijke brief kan evenmin bewijs vormen van het profiel van uw vader. Een dergelijk document is niet alleen eenvoudig zelf te fabriceren, het kan ook op eenvoudige wijze op frauduleuze wijze worden bekomen gezien de wijdverbreide corruptie in Afghanistan. Het bijzonder gesolliciteerde karakter van deze brief waarbij uw relaas simpelweg herhaalt wordt, zonder hier enig objectief bewijs aan toe te voegen, relateert de bewijswaarde van deze brief nog meer. Bovendien kan niet worden besloten dat de persoon die deze brief ondertekende uw vader was. Er staat namelijk enkel de naam Khalid, hetgeen een veel voorkomende naam is, en dus niet ontegensprekelijk uw vader kan zijn. U legt dan ook geen enkel overtuigend bewijsstuk neer die het profiel van uw vader kan onderbouwen. U werd er nochtans herhaaldelijk op gewezen dat er weinig geloof gehecht werd aan de verklaringen betreffende de professionele activiteiten van uw vader en hierbij werd u verschillende keren gewezen op het belang van documenten (CGVS 11/12/2020, p.17, 19, 21; CGVS 6/5/2022, p.6, 7).

Zelfs in de hypothese dat uw vader ooit administratief bediende was bij de rechtbank, laat u het bovendien na om het CGVS ervan te overtuigen dat uw vader ooit overgeplaatst werd naar Khogyani district en hier werkzaam was. Uw kennis over het beroep van uw vader is immers danig beperkt dat er niet kan worden aangenomen dat hij ooit in uw district werkzaam was. U geeft namelijk aan dat uw vader gedurende twee of twee en een half jaar werkzaam was in het districtscentrum van Khogyani (CGVS 11/12/2020, p.7). Hij kwam hierbij dan wel slechts om de anderhalve maand naar uw huis, maar u werkte eveneens in de winkel van uw vader in datzelfde districtscentrum (CGVS 11/12/2020, p.7, 21). U werkte hier daarenboven samen met een heel goede vriend van uw vader (CGVS 11/12/2020, p.7). Indien uw vader werkelijk werd overgeplaatst naar het districtscentrum van Khogyani, kan van u toch enige kennis over zijn functie verwacht worden, in casu quod non. Zo kon u geen concrete naam geven van de functie van uw vader (CGVS 11/12/2020, p.14). U beperkte zich hierbij tot de vage beschrijving dat uw vader onder een rechter werkte en ruzies tussen mensen over de velden moest oplossen (CGVS 11/12/2020, p.14). De naam van de rechter waarvoor uw vader werkte kon u niet geven (CGVS 11/12/2020, p.14). Ook over de reactie van mensen op het beroep van uw vader kon u nauwelijks vertellen. U gevraagd of uw vader ooit problemen kende omwille van zijn beroep, buiten de aanslag, gaf u aan hier geen idee van te hebben (CGVS 11/12/2020, p.14). Uw vader zou volgens u echter in zijn eigen district verantwoordelijk geweest zijn voor de conflictbemiddeling over gronden. In de Afghaanse context is een dergelijke functie bijzonder delicaat. Dat u niet spontaan kan vertellen over

problemen tussen uw vader en de mensen uit het district wijst er dan ook op dat uw vader niet bijzonder actief was in Khogyani district (CGVS 11/12/2020, p.14). Hiermee geconfronteerd kwam u niet verder dan de algemene vermelding dat mensen wel eens kwaad werden (CGVS 11/12/2020, p.15). U had daarnaast geen enkel idee waarom uw vader overgeplaatst werd van Jalalabad naar Khogyani district (CGVS 11/12/2020, p.14). Dat u wel info kan geven over de conflictbemiddeling in de malik said agha markt weegt niet op tegen uw gebrekkige kennis over uw vader. Dit is immers een danig gekend incident in Khogyani district dat louter de vermelding ervan kan bewijzen dat uw vader hier ook werkelijk bij betrokken was (CGVS 11/12/2020, p.15). Hoewel het gezien uw jeugdige leeftijd mogelijk is dat u geen grondige kennis heeft van het beroep van uw vader, wenst het CGVS er toch op te wijzen dat u 16 jaar oud was ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan. Indien u werkelijk van uw 13 of 14-jarige leeftijd tot 16-jarige leeftijd samenleefde met uw vader en samenwerkte met zijn vriend, kan toch enige kennis over het beroep van uw vader verwacht worden. Ook nadat u een weigeringsbeslissing ontving en u nog in contact stond met uw moeder en K., liet u het na om zich verder te informeren naar de functie van uw vader (CGVS 6/5/2022, p.7). Dat u niet eens heeft getracht om meer inzicht te bekomen over de activiteiten van uw vader die geleid hebben tot uw vlucht uit Afghanistan kan allesbehalve overtuigen en wijst op een bijzonder grote desinteresse in uw asielrelaas. Hierdoor wordt nogmaals de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnd. U maakt zo niet aannemelijk dat uw vader ooit werkzaam was voor een rechtbank in Khogyani.

Ten derde kon u het CGVS er niet van overtuigen dat uw vader gewond raakte in de aanval op het districtscentrum van Khogyani, de bedreigingen die u en uw vader nadien kregen en de ontvoering van uw vader. Hierbij dient uitgegaan worden van de reeds ongeloofwaardig bevonden hypothese dat uw vader alsnog werkzaam was voor een rechtbank in Khogyani. Wat betreft de aanslag op uw vader in Khogyani kon u immers nauwelijks informatie geven. Zo slaagde u er vooreerst niet in om te verklaren welke verwondingen uw vader opliep. U verklaarde namelijk slechts dat hij gewond was aan zijn benen en zijn hele lichaam en dat u verder niets wist (CGVS 11/12/2020, p.18). U had verder geen idee of hij voldoende behandeling kon krijgen in het ziekenhuis van Khogyani (CGVS 11/12/2020, p.18). Ook over de gezondheidstoestand van uw vader wist geen details, buiten dat die "goed" was (CGVS 11/12/2020, p.15). Van iemand wiens vader zodanig zwaar verwond raakte dat hij naar het ziekenhuis moest gebracht worden en moest verhuizen naar Jalalabad, kan op zijn minst enige interesse in de gezondheidstoestand van zijn vader verwacht worden. Dat u buiten een vraag aan de vriend van uw vader geen enkele andere poging heeft gedaan om u te informeren naar uw vader ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook in ernstige mate.

Bovendien is het bijzonder vreemd dat u en uw vader slechts in het vizier kwamen van de taliban na deze aanslag. U geeft namelijk aan dat uw vader bij uw weten nooit vervolgd werd omwille van zijn functie voor de aanslag in het districtscentrum van Khogyani (CGVS 11/12/2020, p.14). Ook van de aanslag zelf geeft u aan dat u niet weet of de aanslag op hem bedoeld was, of dat uw vader pech had (CGVS 11/12/2020, p.18). Volgens u zou de taliban na de aanslag een foto van uw vader hebben verkregen waardoor ze met zekerheid wisten dat uw vader voor de overheid werkte (CGVS 11/12/2020, p.14, 21). Uw bewering dat de taliban wachtte met het viseren van u en uw familie tot ze voldoende bewijs hadden houdt hierbij geen steek. Een man met een dergelijk profiel als dat van uw vader, die betrokken was bij meerdere dossiers met verschillende inwoners van Khogyani, moet namelijk al lang identificeerbaar zijn geweest door de taliban (CGVS 11/12/2020, p.18). Bovendien is het onduidelijk hoe een foto van uw vader in het ziekenhuis na een aanslag en gevechten in Khogyani district waar ook burgerslachtoffers vielen een sluitend bewijs zou hebben gevormd voor de taliban. Aangezien u het CGVS er niet van heeft kunnen overtuigen dat uw vader in Khogyani werkte, dat hij daar gewond raakte en dat de taliban de ware identiteit zo te weten kwam, maakt u eveneens niet aannemelijk dat de taliban u gevisieerd zouden hebben. U legt hierover overigens tegenstrijdige verklaringen af. Zo gaf u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud duidelijk aan dat uw laatste verblijfplaats in uw district uw eigen huis, was (CGVS 11/12/2020, p.5). U gaf hierbij ook aan dat u soms wel eens in het huis van de vriend van uw vader verbleef, maar u gaf dit duidelijk niet als uw laatste verblijfplaats aan (CGVS 11/12/2020, p.5). Wanneer u uw asielrelaas uiteenzette gaf u plots aan dat u nadat de gevechten begon bij de vriend van uw vader verbleef en van daar het land heeft verlaten (CGVS 11/12/2020, p.14). Dat u over een dergelijk essentieel element danig tegenstrijdige verklaringen aflegt wijst nogmaals op de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. U werd herhaaldelijk geconfronteerd met de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, maar u liet het desondanks na hier een verklaring voor te geven (CGVS 11/12/2020, p.19-20). Wat betreft de dreigbrief die u neerlegt dient te worden opgemerkt dat een document slechts bewijswaarde heeft indien die een geloofwaardig relaas ondersteunt, in casu quod non. Bovendien blijkt het door u neergelegde document eenvoudig na te maken. Wat betreft de verklaring van de dorpsoudsten geeft u aan dat deze slechts uw identiteit en herkomst bevestigt, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken (CGVS 11/12/2020, p.17). Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd werd aan uw administratief dossier dat corruptie wijdverbreid is in Afghanistan. Hierdoor is de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief. Een dergelijk document vormt dus onvoldoende bewijs om de ongeloofwaardigheid van uw relaas alsnog recht te zetten.

Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende het profiel van uw vader en de vervolging die hij hierdoor zou hebben gekend, is er geen reden waarom de taliban uw vader plotseling zou ontvoeren na de machtsovername van de taliban. Hierbij is het bovendien opmerkelijk dat u dit incident pas meedeelde aan het CGVS bij uw tweede persoonlijk onderhoud. Men zou namelijk kunnen verwachten dat u het CGVS op de hoogte zou brengen van een dergelijk grote gebeurtenis die betrekking heeft tot uw asielrelaas. U wachtte evenwel tot uw tweede persoonlijk onderhoud en dus ongeveer zeven maanden na de ontvoering van uw vader om het CGVS in te lichten van dit incident. De ontvoering van uw vader komt dan ook eerder gesolliciteerd over.

Zelfs in de ruime hypothese dat uw vader alsnog vervolgd werd omwille van werkzaamheden voor een rechtbank, laat u het na om aan te tonen waarom u hiervoor vervolging zou dienen te vrezen door de taliban. De persoon die de taliban viseerde is immers reeds gestraft, waarom de taliban u ook nog zou willen straffen is hierbij geheel onduidelijk. U gevraagd hier een verklaring voor te bieden, kwam u niet verder dan de bewering dat de taliban u als spion beschouwt (CGVS 6/5/2022, p.7). U laat hierbij evenwel na op enige wijze aan te tonen dat u als spion zou beschouwd worden door de taliban.

U bent er dan ook niet in geslaagd om de problemen die u en uw vader hadden met de taliban omwille van het vermeende profiel van uw vader aannemelijk te maken.”

Uit voorgaande motieven blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich in zijn verzoekschrift louter te beperken tot het volharden in zijn verklaringen over zijn vluchtrelaas en vrees en het betogen dat de geloofwaardigheidsbeoordeling van de commissaris-generaal sterk genuanceerd moet worden in het licht van zijn verklaringen, de algemene en specifieke socio-culturele Afghaanse context en gelet op zijn leeftijd, zonder *in concreto* toe te lichten op welke wijze deze beoordeling dient te worden genuanceerd, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker laat gelden dat de verwerende partij de lat te hoog heeft gelegd en verwachtingen heeft gecreëerd waaraan hij omwille van zijn 'specifiek profiel' niet kan voldoen, en in dit verband wijst op een verschillende socio-culturele achtergrond en zijn jeugdigheid, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker sinds 30 oktober 2021 meerderjarig is, dat hij ten tijde van zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal op 11 december 2020 zeventien jaar was en dat hij ten tijde van zijn tweede persoonlijk onderhoud op 6 mei 2022 reeds meerderjarig was. De Raad benadrukt bovendien dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van zijn verzoek om internationale bescherming. Ook van een jeugdig persoon kan worden verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al was hij nog jong op het moment van de gebeurtenissen, op het moment van zijn vertrek, bij zijn aankomst en ten tijde van zijn (eerste) persoonlijk onderhoud. Dat verzoeker zo weinig overtuigende informatie kon verschaffen over meerdere elementen van zijn vluchtrelaas, kan niet louter worden vergoelijkt door het feit dat hij op als niet-begeleide minderjarige uit Afghanistan is vertrokken, een traject van meerdere maanden aflegde en een jeugdige leeftijd heeft, of door zijn socio-culturele achtergrond en de Afghaanse context, en dit nog daargelaten het gegeven dat hij niet het minste (begin van) bewijs levert van – of concrete toelichting biedt bij – deze socio-culturele en Afghaanse context en de concrete impact die deze context op zijn verklaringen zou hebben gehad. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen die hem heeft bijgestaan in het doorlopen van de procedure tot op het moment dat hij meerderjarig werd. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het eerste persoonlijk werd verzoeker gehoord door een gespecialiseerde dossierbehandelaar in het bijzijn van een tolk. Hij werd hierin bijstaan door zijn voogd, verzoekers advocaat was bij de twee persoonlijke onderhouds aanwezig, en er werd rekening gehouden met zijn leeftijd, maturiteit en de algemene situatie in zijn land van herkomst. Verzoekers betoog, dat er geen rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd en zijn socio-culturele en Afghaanse achtergrond, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

Waar verzoeker in zijn betoog verder verwijst naar de tussenkomst van zijn advocaat tijdens het tweede persoonlijk onderhoud en waarbij deze wijst op zijn (zeer) jonge leeftijd, en waarmee rekening moet worden

gehouden bij de verwachtingen omtrent de kennis van verzoeker over het werk van zijn vader en de mogelijkheid om dit te staven en opwerpt dat verzoeker het voordeel van de twijfel toegekend moet worden, slaagt hij er evenmin in afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing in dit verband, nl. dat verzoeker informatie achterhoudt betreffende het contact met zijn vader en dat hij er niet in slaagt het beweerde professioneel profiel van zijn vader aan de hand van overtuigende documenten te staven.

Uit een bij zijn aanvullende nota gevoegde foto, waarop verzoeker samen met zijn vader zou moeten staan afgebeeld, kan geen familieband met de hierop afgebeelde persoon als dusdanig worden vastgesteld. Deze privéfoto vermag dan ook geen afbreuk te doen aan het geheel van pertinente overwegingen in de bestreden beslissing en waaruit blijkt dat verzoeker het beweerde profiel van zijn vader niet aan de hand van overtuigende documenten kan staven.

Dat de commissaris-generaal de lat te hoog zou hebben gelegd en verwachtingen heeft gecreëerd waaraan verzoeker omwille van zijn 'specifieke profiel' niet kan voldoen, kan, gelet op het voorgaande, geenszins worden bijgetreden.

Met het summiere en niet nader uitgewerkte betoog in zijn verzoekschrift dat de beoordeling van zijn verklaringen op een te subjectieve wijze heeft plaatsgevonden, beperkt verzoeker zich dan weer slechts tot het minimaliseren van de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing en brengt hij geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op deze motieven. De motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en draagkrachtig en worden door verzoeker niet weerlegd of ontkracht, zodat zij onverminderd overeind blijven.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.7.2. Verzoeker voert verder in het verzoekschrift aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest door de taliban omwille van een (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de-factoregering* beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de-factoadministratie* ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft *de-factoregering* opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de-factoregering* heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de-factotaliban*regering, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de-factoregering* verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten (zo niet kunnen zij hun licentie verliezen), is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder *hidjab*. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in de COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het ‘*Algemeen Ambtsbericht*’ wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de-factorechtbank* in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bv. door leden van het MPVPV en de *de-factopolitie*, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de *sharia* en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enz. – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle

Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het 'Algemeen Ambtsbericht' is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 53-55; "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44).

Het 'Noorse Landinfo' benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de-facto* autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51, EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de

tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enz.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gepondeerde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "Country guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA, "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 96-100).

Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal d.d. 6 mei 2022 gaf verzoeker aan dat hij in België de vrijheid heeft, hier al drieënhal jaar woont, dat zijn rechten hier worden gerespecteerd, dat hij zelf zijn kleren mag kiezen, met wie hij omgaat, ook meisjes, en alcohol mag drinken en dat hij in Afghanistan die vrijheid niet heeft (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud, p. 8). Op het einde van zijn tweede persoonlijk onderhoud ging verzoekers advocaat dieper in op het probleem van (gepercipieerde) verwestering, waarbij hij onder meer wijst op zijn leeftijd, de duur van het verblijf buiten Afghanistan en zijn afkomst uit ruraal gebied (*ibid.*, p. 10-11).

In de bestreden beslissing wordt over verzoekers individuele elementen het volgende gemotiveerd:

"U geeft voorts nog aan dat omwille van uw verblijf in België verwesterd bent en hierdoor problemen zal kennen bij terugkeer naar Afghanistan. In België worden namelijk uw vrijheid en rechten gerespecteerd. U mag kiezen welke kleren u draagt, u mag omgaan met wie u wilt, ook meisjes, en u mag alcohol drinken (CGVS 6/5/2022, p.8). Al deze zaken zouden niet meer mogelijk zijn bij een terugkeer naar Afghanistan. In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont immers op geen enkele manier aan dat dragen van bepaalde kledij, alcohol drinken en omgaan met de personen die u wilt, deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Evenmin toont u met uw betoog aan dat uw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat u bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de taliban of andere gewapende groeperingen."

Met bovenstaande motieven komt de verwerende partij tegemoet aan de grieven van verzoeker en diens advocaat, zoals geformuleerd tijdens het tweede persoonlijk onderhoud. Verzoeker slaagt er niet in aan de hand van concrete elementen deze overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad treedt deze motieven bij. In het verzoekschrift wordt opgeworpen dat de hierboven weergegeven motieven geen ernstig en grondig onderzoek inhouden van de kans op gepercipieerde verwestering en dat de verwerende partij geen verder onderzoek heeft gevoerd, laat staan verzoeker de kans heeft geboden om dit verder toe te lichten. Waar verzoeker in het verzoekschrift aldus voorhoudt dat de verwerende partij inzake de verwestering tekort is geschoten in haar onderzoeksplicht, benadrukt de Raad dat er slechts sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de verzoeker om internationale bescherming verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). Verzoeker werd, nadat de eerste beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken, gelet op de gewijzigde omstandigheden in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021, nogmaals gehoord bij het commissariaat-generaal en werd hierbij gevraagd of hij nog andere problemen heeft nu hij al een tijd in België woont. Verzoeker kreeg hierop de mogelijkheid zijn relaas te doen. Of er al dan niet voldoende concrete vragen hierover gesteld werden, belette verzoeker overigens niet om in het kader van huidig, devolutief beroep nog verdere elementen hierover aan te voeren, wat hij blijkens het verzoekschrift en de aanvullende nota ook heeft gedaan.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij amper vijftien jaar oud was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan en bij het indienen van het verzoek om internationale bescherming als niet-begeleide minderjarige vreemdeling in België, dat hij meer dan drie jaar (lees: vijf jaar) weg is uit Afghanistan en bijna drie jaar (lees: bijna vijf jaar) onafgebroken in België verblijft. De Raad wijst er vooreerst op dat uit de loutere verwijzing naar zijn verblijf van inmiddels bijna vijf jaar in België niet kan worden afgeleid dat verzoeker hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad stelt verder vast dat, ondanks het feit dat verzoeker op vijftienjarige leeftijd Afghanistan verlaten zou hebben en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, aangenomen kan worden dat verzoeker op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die sinds 31 oktober 2021 meerderjarig is, ging in Afghanistan naar de madrassa en werkte twee jaar in de winkel van zijn vader (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud *d.d.* 11 december 2020, p. 8) en uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat hij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou. Hoewel verzoeker nog jong was, kan worden aangenomen dat hij minstens een deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart van Pashtoun-origine te zijn, de dominante etnie in Afghanistan en in zijn regio van herkomst (EUAA, "*Afghanistan. Security Situation*", augustus 2022, p. 151), na de machtsovername. Verder heeft verzoeker nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst (*ibid.*, p. 15-16), met wie hij ter terechtzitting beweert af en toe in contact te staan, zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige Afghaanse context.

Een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

In tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift voorhoudt, weet verzoeker niet te overtuigen van een verregaande mate van integratie en inburgering. Dat hij sedert enige tijd werkt als onderpicker en dit tot tevredenheid van zijn werkgever, zoals blijkt uit stukken gevoegd bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota, is lovenswaardig, maar toont slechts aan dat verzoeker zich tijdens de behandeling van zijn beschermingsverzoek aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier. Dit toont evenwel niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Ook uit de bij zijn aanvullende nota neergelegde foto's van verzoeker in vrijetijdsverband, waarbij overigens niet de minste nadere duiding wordt verstrekt, kan zulks geenszins worden afgeleid. Deze elementen zijn op zich niet voldoende opdat kan worden aangenomen dat verzoeker daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Evenmin volstaan deze elementen opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geïnterneerd/vervolgd. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

Het loutere feit dat verzoeker enige tijd in het Westen heeft verbleven en alhier kennis heeft gemaakt met het leven in een vrije samenleving (in vergelijking met Afghanistan) en de hiermee gepaard gaande rechten en plichten, zoals verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud aangaf, volstaat niet om aan te nemen dat verzoeker daadwerkelijk de hieraan verbonden waarden en normen van deze westerse, vrije samenleving heeft geïnternaliseerd dermate dat er in zijn hoofde sprake is van voormelde kenmerken of gedragingen waarvan niet kan worden verwacht dat verzoeker deze zou opgeven of verbergen. Verzoeker brengt geen elementen aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige Afghaanse context.

Wat betreft de bewering in het verzoekschrift dat verzoeker afkomstig is uit een ruraal en conservatief milieu in Afghanistan, dient te worden vastgesteld dat dit niet van dien aard is om de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad herhaalt dat niet kan blijken dat verzoeker zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de bestaande regels. De omstandigheid dat verzoeker afkomstig zou zijn uit een ruraal en conservatief milieu, is, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich niet voldoende om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban een risico zou lopen om te worden geïdoleerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn geweest.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoekende partij naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA *"Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Wat betreft verzoekers betoog in het verzoekschrift over het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift nog dat de taliban in geval van terugkeer onvermijdelijk te weten zullen komen dat hij in het Westen heeft verbleven. Hij stelt dat hij Afghanistan verliet zonder dat hij een Afghaans paspoort had op dat moment. Indien hij nu dient terug te reizen naar Afghanistan, zal dit volgens hem ofwel met een Afghaans paspoort, dat afgeleverd werd door de ambassade in Brussel, zijn, ofwel met een *laissez-passer*, afgeleverd door diezelfde ambassade in Brussel of de Belgische overheid. Hij stelt dat dit hoe dan ook zijn verblijf in het Westen verraadt. De Raad wijst er evenwel op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan de vaststelling dat hij geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op de luchthaven, alsook nadien tijdens de verdere reis naar zijn regio van herkomst, wijst de Raad erop dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat deze controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geïdoleerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Met zijn betoog in het verzoekschrift over de verregaande controles die de taliban aan deze controleposten zouden uitvoeren op de *smartphones* van Afghanen, toont verzoeker hoe dan ook niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan gegevens, die hem in gevaar zouden kunnen brengen, te wissen uit zijn *smartphone*.

Verzoeker voert ook hier opnieuw een kritiek op de gehanteerde landeninformatie die hij onvoldoende actueel acht. De Raad wijst er evenwel op dat bij de gedane beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig. De Raad wijst erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op zijn individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

2.3.7.3. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat het verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.8.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent, waarbij wordt geconcludeerd dat zijn problemen met – en vrees voor – de taliban, niet geloofwaardig zijn en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel

48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de theoretische uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door de commissaris-generaal worden afgeleid dat de huidige algemene

precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, brengt hij hiermee geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011. Het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Tevens wordt in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift erop wijst dat de internationale sancties en het stopzetten van de hulp van de internationale gemeenschap een rechtstreeks gevolg zijn van het strikt conservatief en islamitisch bewind van de taliban, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. De Raad is verder van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geïdiseerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er in deze bovendien ook op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de-factore* regering aanwezig, met *de-factomin*isters en *defactofunctionarissen* (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban, doet daar geen afbreuk aan.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dat zijn familie het heel moeilijk heeft, vermag dit op zich niet aan te tonen.

2.3.8.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "*verminderd*" en "*bepikt*". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten, alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs, alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI "*Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van '*gevechten*' en '*geweld tegen burgers*' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, "*Afghanistan. Security Situation*", augustus 2022, p. 62, en UNAMA "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814) slachtoffers te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflictgerelateerde

burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*”, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio’s zijn teruggekeerd (EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio’s van herkomst en de IOM maakte gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio’s (EUAA, “*Afghanistan: Country Focus*”, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is, gelet op de informatie, opgenomen in de EUAA, “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De Raad merkt op dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij aanvullende nota van 7 mei 2024 kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift en in zijn aanvullende nota verwijst, is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Waar verzoeker nogmaals verwijst naar ’s Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient te worden herhaald dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.8.4. Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal twee maal uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, hierin bijgestaan door zijn voogd tijdens het eerste persoonlijk onderhoud en door zijn advocaat in beide persoonlijke onderhouden, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.11. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.12. Uit het voorgaande blijkt evenzeer dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS